

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 262/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 36 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako i práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 58 Cpr 1/2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 36 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako i práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 58 Cpr 1/2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení navrhovateľa v pôvodnom konaní sa domáha určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a zaplata istiny 100 eur s príslušenstvom v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 58 Cpr 1/2012, ako i v bližšie nešpecifikovanom konaní vedenom na krajskom súde.

Sťažovateľ ďalej uvádza: „... označené subjekty porušili moje ústavné práva občana SR tým, že konali od roku 2012 s prietahmi a označené všeobecné súdy mi, ako slabšej strane pracovníkovi, neposkytli takú ochranu proti šikanovaniu v zamestnaní, akú ochranu mi poskytuje Európsky DOHOVOR o ochrane ľudských práva základných slobôd a Ústava SR... pojednávanie na Krajskom súde nebolo verejné a vec bola rozhodnutá bez mojej prítomnosti, lebo Krajský súd mi nedoručil upovedomenie o konaní na odvolacom súde. Postupom označených všeobecných súdov SR boli porušené moje ústavné a ľudské práva čl. 36 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 a čl. 13 Európskeho DOHOVORU ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľ zároveň žiada ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

3. Ústavný súd listom z 27. apríla 2015 poučil sťažovateľa o zákonom predpísaných náležitostiach návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle ustanovenia § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), vyzval ho na odstránenie nedostatkov podanej ústavnej sťažnosti a upozornil ho i na možnosť odmietnutia návrhu z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí v zmysle diktie ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V predmetnej výzve ústavný súd výslovne upozornil sťažovateľa, že vzhľadom na skutočnosť, že na ústavný súd v minulosti doručil množstvo návrhov,

z prieskumu ktorých mu nepochybne je známa skutočnosť, že ústavný súd v konaniach ako je jeho už nemá kompetenciu ustanoviť mu advokáta.

II.

4. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súde podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať sťažovateľ alebo jeho právny zástupca. K návrhu na začatie konania sa musí priložiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom s výslovným uvedením, že sa udeľuje na

zastupovanie pred ústavným súdom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. V zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie:

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu smeruje.

9. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

10. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

11. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľom predložená sťažnosť nespĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu v zmysle ustanovenia § 20 ods. 1 zákona

o ústavnom súde (návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy s tým, že návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca) a sťažovateľ s návrhom rovnako nedoručil splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, a to i napriek skutočnosti, že predloženie splnomocnenia je rovnako povinnosťou vyplývajúcou z už citovaného § 20 zákona o ústavnom súde. V podanej sťažnosti taktiež absentuje návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

12. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ predmetné nedostatky podanej ústavnej sťažnosti (bod 11) neodstránil ani na výzvu ústavného súdu v určenej lehote (bod 3). Na uvedenej skutočnosti nič nemení ani to, že sťažovateľ listom doručeným ústavnému súdu 4. júna 2015 (teda po uplynutí určenej 10-dňovej lehote) požiadal o predĺženie lehoty a, poukazujúc na svoje osobné sociálne pomery, opätovne požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta (k tomu pozri bod 3 in fine). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že práve povinné právne zastúpenie je garantom toho, aby ústavná sťažnosť spĺňala všetky zákonné náležitosti vrátane presne, jasne a zrozumiteľne formulovaného petitu. Advokát je osobou povinnou pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky (a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta) a tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

13. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

14. Ústavný súd v kontexte sťažovateľom tvrdenej nepriaznivej sociálnej a ekonomickej situácie zdôrazňuje, že prijatím zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov bolo v Slovenskej republike na sprístupnenie právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi zriadené Centrum právnej pomoci, pričom s účinnosťou od 1. januára 2012 sa systém sprístupňovania právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi prostredníctvom Centra právnej pomoci vzťahuje aj na väčšinu konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy. Ak teda sociálna situácia i v budúcnosti nebude sťažovateľovi umožňovať zvoliť si advokáta z radov advokátov, má možnosť sprístupnenia právnej pomoci prostredníctvom príslušného Centra právnej pomoci.

15. Ústavný súd v závere taktiež poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu, ako i krajského súdu v nej dochádza k zbytočným prieťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2015